

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobce: **M. K.**, zastoupeného JUDr. Pavlem Ramešem, advokátem se sídlem Fügnerovo nám. 1808/3, Praha 2, proti žalované: **Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 6. 5. 2013, č. j. CPR-15031-3/ČJ-2012-930310-V217, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 23. 7. 2013, č. j. 4 A 39/2013 – 19,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím Policie ČR, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie (dále jen „Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy“) ze dne 14. 1. 2012 bylo žalobci uloženo správní vyhoštění. Uvedené rozhodnutí zrušila žalovaná a věc vrátila správnímu orgánu prvního stupně rozhodnutím ze dne 23. 10. 2012 (z důvodu, že správní orgán I. stupně v oznámení o zahájení řízení, v protokolu o vyjádření účastníka ve správním řízení a ve výroku svého rozhodnutí mylně uvedl jako státní příslušnost žalobce Vietnamskou socialistickou republiku). Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy po nápravě

těchto pochybení ve věci opětovně rozhodlo dne 29. 11. 2012, žalobci uložilo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 1, 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR a o změně některých zákonů, (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Dobu, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU, stanovilo na 6 měsíců, počátek této doby stanovilo podle § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců od okamžiku, kdy žalobce pozbude oprávnění k pobytu na území ČR. Policie žalobci uložila správní vyhoštění za to, že pobýval na území ČR bez cestovního dokladu, ač k tomu nebyl oprávněn, a zároveň bez víza, ač k tomu nebyl oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu. Odvolání žalobce proti rozhodnutí Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy ze dne 29. 11. 2012 zamítla žalovaná v záhlaví specifikovaným rozhodnutím. Žalobu proti rozhodnutí žalované následně zamítl v záhlaví vymezeným rozsudkem městský soud. Proti tomuto rozsudku nyní žalobce (dále též „stěžovatel“) brojí kasační stížností.

II. Shrnutí odůvodnění rozsudku městského soudu

[2] Městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku konstatoval, že rozhodnutí správních orgánů jsou podložena zjištěnými skutečnostmi. Stěžovatel při kontrole příslušníkům Policie ČR nepředložil doklad totožnosti a sám do protokolu uvedl, že pas ztratil a pobývá na území ČR od srpna 2011 bez víza, které údajně měl do konce srpna 2011. Pokud jde o cestovní doklad, ten dle svého tvrzení ztratil koncem července 2011. Kontrolován ale byl až dne 8. 1. 2012, nejméně od srpna 2011 do 8. 1. 2012 tedy pobýval na území ČR bez platného cestovního dokladu a bez víza. Tuto skutečnost stěžovatel nepopřel. Namítal pouze, že nebylo dostatečně přihlédnuto ke skutečnosti, že požádal zastupitelský úřad Ukrajiny o vydání náhradního cestovního dokladu. Tuto skutečnost uvedl až v průběhu správního řízení, aniž by ji jakkoliv doložil. I kdyby však takovou žádost skutečně podal, není pochyb o tom, že na příslušné státní orgány ČR se s žádostí o legalizaci svého pobytu neobrátil (což plyne z evidencí Ministerstev vnitra a policie). Důvodnou neshledal městský soud ani žalobní námitku, podle níž by vyhoštění stěžovatele mělo nepřiměřený dopad do jeho soukromého a rodinného života.

III. Shrnutí argumentů obsažených v kasační stížnosti

[3] Stěžovatel v kasační stížnosti předně uvedl, že napadené správní rozhodnutí je sice obsáhlé, ale jeho výrok i odůvodnění považuje za formalistické, neboť nezohledňují „širší okolnosti“ daného případu. Konkrétně spatřuje stěžovatel pochybení správních orgánů (a následně i městského soudu) v nedostatečném vyhodnocení přiměřenosti zásahu do jeho soukromého a rodinného života, k němuž dojde v důsledku realizace správního vyhoštění. Hodnocení zásahu do soukromého nebo rodinného života je právním hodnocením určitého skutkového stavu, avšak skutkový stav v této otázce zjišťován nebyl a ani není v rozhodnutí konstatován. Dále stěžovatel namítl, že policejní orgán mu uložil správní vyhoštění z důvodů, že na území České republiky pobývá bez platného cestovního dokladu, aniž by zohlednil skutečnost, že stěžovatel po pozbytí cestovního dokladu požádal na zastupitelském úřadu státu Ukrajina o vystavení náhradního cestovního dokladu. Tato skutečnost, která je významná pro posouzení správnosti rozhodnutí a v souladu se zásadou součinnosti s ostatními úřady je snadno ověřitelná, není

pokračování

v rozhodnutí nijak zohledněna. Městský soud dle stěžovatele ve svém rozsudku v podstatě pouze odkázal na zjištění žalované, ačkoliv se žalovaná v původním řízení nedostatečně zabývala faktickou vynutitelností práva a jeho ochrany.

[4] Žalovaná nevyužila svého práva vyjádřit se ke kasační stížnosti.

IV. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[5] Kasační stížnost není důvodná.

[6] Rozhodnutí o správním vyhoštění stěžovatele bylo vydáno na základě § 119 odst. 1 písm. c) bodů 1. a 2. zákona o pobytu cizinců, podle nichž policie „vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na 3 roky,

1. pobývá-li cizinec na území bez cestovního dokladu, ač k tomu není oprávněn

2. prokáže-li se cizinec při pobytové nebo hraniční kontrole při vycestování z území cestovním dokladem, jenž je neplatný z důvodů uvedených v § 116 písm. a), b), c) nebo d)“.

[7] Jak Nejvyšší správní soud zjistil ze správního spisu, stěžovatele dne 8. 1. 2012 kontrolovala hlídka Policie ČR, přičemž stěžovatel hlídce nepředložil žádný cestovní doklad. Z tohoto důvodu byl zajištěn podle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky. Ke stěžovatelem sdělené totožnosti provedli policisté podrobnou lustraci v evidencích Policie ČR a Ministerstva vnitra, aniž by našli jakýkoliv záznam o platném pobytu na našem území. K absenci cestovního dokladu stěžovatel uvedl, že jej v minulosti ztratil. V cestovním dokladu měl údajně vízum vydané v Polsku, které platilo do srpna 2011. Přicestoval na ně v červnu 2011 do ČR. Ztrátu cestovního dokladu nikde nenahlásil. Se stěžovatelem bylo následně zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění. Do protokolu o vyjádření účastníka správního řízení sepsaného téhož dne stěžovatel dále uvedl, že v České republice pracoval na různých stavbách jako pomocný dělník (bez pracovního povolení) a že bydlí v P. – F. u kamaráda (přesnou adresu nezná). Upřesnil, že svůj cestovní doklad ztratil koncem července 2011. Dosud tuto skutečnost nikde nehlásil, protože nevěděl, co má dělat. K dotazu, co udělal pro legalizaci svého dalšího pobytu na území ČR, uvedl, že neudělal nic. Negativně odpověděl rovněž na dotazy, zda má v České republice nějaké příbuzné, případně nějaké jiné vazby, a zda se na území ČR nachází osoba, vůči níž má vyživovací povinnost nebo kterou má v péči. Na otázku, jestli je mu známa nějaká překážka nebo důvod, který by mu znemožňoval vycestování z území České republiky, odpověděl, že na Ukrajině má v bance dluh 8000 amerických dolarů a nemá tam práci.

[8] Stěžovatel předně namítl, že napadené správní rozhodnutí je formalistické, neboť nezohledňuje „širší okolnosti“ jeho případu. Uvedená námitka je však formulována natolik vágně, že Nejvyššímu správnímu soudu není zřejmé, jaké konkrétní okolnosti má na mysli. Pokud má takovou okolností být skutečnost, že stěžovatel – alespoň dle svého tvrzení – po

pozbytí cestovního dokladu požádal na zastupitelském úřadě státu Ukrajina o vystavení náhradního cestovního dokladu, pak je nutno uvést, že se žalovaná s tímto tvrzením v odůvodnění napadeného rozhodnutí dostatečným způsobem vypořádala. Poukázala na to, že v řízení před správním orgánem I. stupně stěžovatel uváděl, že ztrátu cestovního dokladu nikde nehlásil. Pokud tedy žádost o vydání náhradního cestovního dokladu podal, tak až v době, kdy s ním již bylo zahájeno řízení ve věci správního vyhoštění. Uvedené tvrzení proto dle žalované nelze v daném případě posuzovat jako polehčující okolnost.

[9] S uvedeným závěrem se Nejvyšší správní soud plně ztotožňuje; je zřejmé, že samotné dodatečné podání žádosti o vydání náhradního cestovního dokladu nemůže nic změnit na hodnocení, že stěžovatelovo jednání naplnilo skutkové podstaty upravené v § 119 odst. 1 písm. c) bodech 1. a 2. zákona o pobytu cizinců.

[10] Stěžovatel dále namítl, že správní orgány (a následně i městský soud) nedostatečně vyhodnotily přiměřenosti zásahu do jeho soukromého a rodinného života, k němuž dojde v důsledku realizace jeho správního vyhoštění.

[11] Podle § 174a zákona o pobytu cizinců správní orgán při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle uvedeného zákona zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. V případech, v nichž jde o posouzení otázky možného porušení práva na respektování rodinného či soukromého života cizince v důsledku jeho nuceného vycestování, je dále třeba vycházet z judikatury Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) vztahující se k čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“). Práva vyplývající z čl. 8 Úmluvy však nejsou absolutní a je zde prostor pro vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu (obdobně viz například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2013, č. j. 8 As 118/2012 – 45, nebo rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 20. 2. 2007, č. j. 10 Ca 330/2006 – 89, publikovaný pod č. 1230/2007 Sb. NSS).

[12] Žalovaná v napadeném rozhodnutí konstatovala, že důsledek rozhodnutí o správním vyhoštění stěžovatele je přiměřený z hlediska zásahu do jeho soukromého a rodinného života. Poukázala na skutečnost, že na území České republiky se nenachází žádná osoba v příbuzenském vztahu ke stěžovateli a ani žádná osoba, vůči níž má stěžovatel vyživovací povinnost nebo ji má v péči. Nemá zde žádné vazby, závazky a ani pohledávky, pracoval zde necelý rok jako pomocný dělník.

[13] Nejvyšší správní soud k tomu uvádí, že hodnocení přiměřenosti vyhoštění stěžovatele z hlediska zásahu do jeho soukromého a rodinného života provedené žalovanou odpovídá výše shrnutým požadavkům plynoucím ze zákona a z judikatury Evropského soudu pro lidská práva. Jestliže stěžovatel namítá, že toto hodnocení nemá oporu v důkazech obsažených ve správním spisu, tj. že ve věci nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav, pak Nejvyšší správní soud poukazuje na dikci § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu. Podle uvedeného ustanovení nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní

pokračování

orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2 cit. zákona. Vzhledem k tomu, že z vyjádření stěžovatele ve správním řízení jasně vyplynulo, že nemá na území České republiky žádné příbuzenské ani jiné obdobné vazby (blíže viz bod [7] výše), postupovaly správní orgány plně v souladu se zákonem, jestliže považovaly skutkový stav za dostatečně zjištěný. Stěžovatel měl v řízení před správním orgánem I. stupně možnost poukázat na případné překážky bránící realizaci jeho správního vyhoštění na Ukrajinu, nic takového však neučinil. Námitky týkající se dané otázky, které následně uplatnil v odvolání a v řízení před městským soudem, pak byly zcela obecného rázu. Stěžovatel nikdy neuvedl žádný konkrétní právně relevantní důvod, který by mu bránil v návratu na Ukrajinu.

[14] Nejvyšší správní soud tedy neshledal, že by byl napadený rozsudek městského soudu nezákonný pro nesprávné posouzení právní otázky, ani že by trpěl vadou řízení spočívající v porušení procesních předpisů v řízení před správním orgánem. Rozsudek není ani nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů. Městský soud dostatečně jasně a zřetelně vypořádal všechny stěžovatelem uplatněné žalobní námitky. Vyčítá-li stěžovatel městskému soudu, že ve svém rozsudku v podstatě pouze odkazoval na zjištění žalované, pak je nutno uvést, že čím je žalobní bod či kasační námitka obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto na místě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu (kasační stížnost) podporují [srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 – 78 (č. 2162/2011 Sb. NSS)].

V. Závěr a náklady řízení

[15] Nejvyšší správní soud tedy shledal všechny námitky uplatněné stěžovatelem nedůvodnými; jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí kasační soud přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.), zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[16] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměl úspěch, žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladu řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. listopadu 2013

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu